

TŘI

Affie toho viděla mnohem víc než jiní sedmnáctiletí. Cestovala a sloužila jako posádka na lodích, které přeletěly celý sektor a nyní i galaxii z Kennerly na Coruscant. Jednou pomáhala pilotovat loď skrz hyperprostorový vír.

Ale ještě nikdy neviděla Leoxe Gyasiho tak blízko tomu, aby mu povolily nervy.

Jeho ruce zůstávaly pevně na ovládní, jak se pokoušel udržet loď stabilní. „Takže,“ ozvala se, „co uděláme?“

„Zkusíme zjistit, jestli máme volnou cestu.“ Někomu, kdo ho neznal tak dobře jako ona, by Leox připadal skoro uvolněný. Pouze ona a Geoda dokázali odhalit napětí, které se v něm točilo jako spirála. „Jestli nás zasáhne třeba jen kovová tříška, máme tu výbušný vystoupení z hyperprostoru následovaný naším oblíbeným protržením trupu.“

Protržení trupu. Noční můra každého cestovatele vesmírem. Protržení znamenalo vyhození do chladné prázdnoty vesmíru – která vás zabila do dvou nebo tří minut. Dokonce během pár sekund, pokud jste měli vzduch v plicích, které se okamžitě roztáhly a vybuchly.

Bylo to dokonce ještě horší: elektrická modř hyperprostoru měnila barvu. Měnila se do fialova, až úplně zčervenala. Affie neměla ponětí, co se děje, ale nemohlo to být dobré.

Navigační počítač začal rychle blikat a vysílal na můstek staccato červeného světla. „Zachytáváme trosky,“ podařilo se jí ohlásit. „Něco *obrovského*.“

„Ta věc míří přímo na nás,“ vyslovil Leox to, co si ve skutečnosti myslela.

„Můžeme se vyhnout?“

„To zjistíme.“

Zatáčet v hyperprostoru nebylo nic snadného. Obvykle k tomu nebyl důvod, protože navigátor propočítával a upravoval kurz nadlidskou rychlostí. Dnešek byl výjimkou. Zkušení piloti si ohledně hyperprostoru vyvinuli něco jako intuici – instinkt, který fungoval lépe než jakýkoli droid nebo stroj. Leox měl lepší instinkt než všichni piloti, které Affie poznala. Jestli je někdo mohl zachránit, tak jedině on.

Jenom si přála, aby nevěděla, jak velké to *jestli* je.

„*Držte se!*“ zazněl Leoxův hlas otřásajícím se *Plavidlem*. Reath, který se už držel, jak nejpevněji mohl, ucítil, jak se mu zhoupl žaludek. Ostatní Jediové si uchovali svůj klid, nebo tak aspoň vypadali, ale Reathovi se to podařilo jen navenek. Uvnitř ne. Jeho zjitřená mysl stále opakovala: *Měli jsme počkat na lepší loď, větší loď, loď se spolehlivější posádkou nebo v podstatě na kteroukoli jinou loď, než je tahle* –

BUM! Loď utrpěla náraz, který Reathovi otrásl kostmi a škulb s ním tak silně, až napnul bezpečnostní popruhy a kousl se do jazyka. *Plavidlem* začaly probíhat podivné vibrace, které byly ještě zlověstnější než předchozí rána. Rozpadala se jejich loď na kusy?

Z interkomu se ozval Leoxův hlas, ležerní jako obvykle. „*No, takže máme dobrý zprávy a máme špatný zprávy.*“

Reath zachytil koutkem oka pohledy, které si vyměnili mistr Cohmac a Orla. Nebyl jediný, kdo měl pochybnosti.